

Lailo, Lailo, Espanya (Maragallinyo)

Albert Pons Valón

No podia començar amb "escolta Espanya la veu d'un fill" del venerable prohóm de la saga respectable del molt honorable president, donat que, encara que el sentiment d'angoixa i dubte existencial sobre la viabilitat de la nostra manera d'entendre la política a Catalunya sigui idèntica a la del gran poeta, els temps, els mòduls, els valors i sobretot el ritme de la música de fons, són molt diferents.

"L'encaix" del nostre pensament (a la catalana), en el conjunt recelós i visceralment refractari de les Espanyes continuarà igual, potser pitjor.

Allò que canvia és la decoració exterior, la pintura, i ara molt més acceleradament seguint la batuta de la societat de consum i de no reflexió, dels no pensaments sinó flai-xos, del no enraonament ni la interiorització, sinó la faramalla i el "speak fast". No és per casualitat que l'actual alcalde de Barcelona (successor dels grans Rius i Taulet... i també Pich i Pon) pugui, desinhibit, ballar en ple Passeig de Gràcia amb camisola de coloraines, escadussera i en un "totus revolutus" de música, color i caralinyós.

No dic que siguem ja una república bananera, però anem pel bon camí, de la mà d'aquesta curiosa mentalitat global de progressisme, societat oberta,

solidaritat, pau, ONG, i felicitat comuna, farcida de bons sentiments amb les corresponents endorfines autogestionades.

L'alegria ciutadana reforçada, els "xous", els gestors culturals, els activistes socials, i els promotors de banalitats amb nòmina municipal, en són els mitjans.

Ens han enganyat. Pensàvem que érem lliures un cop trenca-des les cadenes polítiques i morals de la dictadora i el nacionalcatolicisme i com sempre hem caigut a les brases de la fugida endavant i el paradís fictici -recreat en els mitjans de

comunicació sense memòria i sense profunditat. És possible que sigui veritat allò del poder del mal?

I ara que semblava que havíem desmuntat el dimoni cucarell...

La història de la humanitat és cíclica i pre-

visible i en el procés d'humanització (encara falta molt per arribar a ser "homo sapiens") poques coses canvien entre segles, sinó és per la música "el ritme" i el ressò ara pràcticament global. Aquí i ara (no mireu de reüll els qui pateixen guerres, fams...). Som una societat de benestar i avorrida molt semblant a la dels finals de l'imperi romà: "panem et circensis".

Al poble no li demanem reflexió i compromís sinó immediatesa i felicitat: Que el Barça guanyi, que el Dakar surti de la Barceloneta i com més piromu-

sicals millor. Algú creu que l'Estatut del 2005 preocupa més d'un 10 % dels catalans (ja no dic habitants d'aquesta terra)? Algú creu que el fet que persisteixi una manera de veure la vida a la catalana angoixa més del 5 % de joves del país? Algú creu que dintre de 50 anys, fora historiadors anacrònics, es plantejarà seriosament que "era" Catalunya?

Els "lailo lailo", els pessebres laics, les nadales esporgades de tradicions políticament correctes que poden ferir la sensibilitat dels minyons de minories no catalanes, són signes del temps que cal encaixar en un magma cultural en solidificació.

Res de cultura, d'esforç i menys de sacrifici. Diuen del moviment pendular de la societat i de la història, però a cada rentada perdem algun llençol. Podrem recuperar el tarannà del treball, de la resistència moral, del respecte a la tradició? Em temo que no serà fàcil: mireu els minyons i minyones d'avui tous i flàccids: són la generació dels nêts consentits, traumatitzats, sense nord.

Perdoneu. Malgrat tot, bon any i bon futur. Malgrat el soroll i la caipirinya, el tiramisú de bondat i la faramalla dels verds i grocs i els barrets de "lentejuelas". Contra el xivarri, la reflexió "hem viscut per tornar-vos els mots". Potser cal recuperar la resistència dels anys 40.

Potser cal que en silenci, amb serenor i a cau d'orella siguem nosaltres, siguem catalans. I anem pensant en l'inevitable "Adéu Espanya" o "Lailo, lailo Espanya". Però, per anar a on? I amb qui?